

FANTASMES AL BALNEARI

- Versió Lectura -

Autora: Adelaida Frías

<http://www.obresdeteatre.com>

- 29 pàgines -

Qualsevol dels personatges pot ser femení o masculí indistintament

Personatges per ordre d'aparició

- 1- NARRADOR / A
- 2- NOIA ANSIOSA
- 3- NOIA DEPRESSIVA
- 4- VENEDOR
- 5- MAJORDOMA
- 6- ALCALDE
- 7- PERIODISTA
- 8- MILIONARI
- 9- RECEPCIONISTA
- 10- NATO (fantasma fals)
- 11- TINO (fantasma fals)
- 12- FANTASMA DE FILOMENA
- 13- FANTASMA DE RUFINA

(...)

ESCENA 3

NARRADOR : — Pel camí del poble arriba el Nato amb una bossa. Mira al seu voltant i passeja, impacient, fins que arriba el Tino.

TINO : — Hola. És aquí?

NATO : — Com és que has trigat tant?

TINO : — És que m'he perdut.

NATO : — (*sospira, resignat*) No falla. Té, aquesta és la teva disfressa.

NARRADOR : — El Nato treu de la bossa un llençol tacat de vermell. El Tino l'agafa i el desplega. Mentrestant L'Alcalde surt per la porta del balneari i s'acosta dels nois vigilant que no hi hagi ningú al voltant.

TINO : — A veure? Però si està tacat de sang!

ALCALDE : — Sssshhht. És salsa de tomàquet.

TINO : — Eeeecs! Per què no l'han rentada?

NATO : — És expressament, home.

TINO : — Quin fàstic...

ALCALDE : — Vols dir que podem confiar en ell?

NATO : — Sí, sí. Farà el que jo li digui.

ALCALDE : — Ja, però heu de ser molt discrets. Si us agafen no em coneixeu de res, entesos?

NATO : — No pateixi.

TINO : — Aquestes disfresses són una marranada! Ens les ha donat ell?

NATO : — Calla.

ALCALDE : — Heu d'aparèixer a les dotze en punt, d'acord?
L'habitació del senyor Ovidi és la quinze.

NATO : — Molt bé.

ALCALDE : — Aquí teniu la meitat dels diners. No em falleu.

NARRADOR : — L'Alcalde dóna un paquetet al Nato i marxa pel camí,
assegurant-se que ningú l'ha vist.

TINO : — Aquest tio és un manguis; que s'ho posi ell!

NATO : — Mira, escolta'm bé; si vols guanyar molta pasta,
has de fer tot el que jo et digui sense fer preguntes, val?

TINO : — Per què?

NATO : — Sense fer preguntes!

TINO : — Però si no he fet cap pregunta!

NATO : — (*sospira*) Aai... Vine, ara ens hem d'amagar darrere la
casa i entrar per la finestra.

TINO : — Però per què no entrem per la porta?

NATO : — NO-VULL-PRE-GUN-TES!

NARRADOR : — El Nato marxa pel camí, i el Tino el segueix.

TINO : — Quines preguntes? Estàs obsessionat!

(...)

ESCENA 6

NARRADOR : — De bon matí, el Venedor arriba pel camí que ve del poble, instal·la el seu carro a l'era, i toca una campaneta. La Recepcionista surt del balneari.

RECEPCIONISTA : — Ja ets aquí?

VENEDOR : — Puntual com cada dia!

RECEPCIONISTA : — A veure, què portes de Terror?

VENEDOR : — T'he portat l'últim capítol de la Vídua Ofegada.

RECEPCIONISTA : — Ah, sí, que s'havia quedat a un moment culminant.

VENEDOR : — També tinc una nova sèrie sobre assassins psicòtics i...

RECEPCIONISTA : — I no tens res de Morts Vivents?

VENEDOR : — (*l'adverteix en veu baixa*) La teva cosina!

RECEPCIONISTA : — (*en veu baixa*) Dom, ja t'ho pagaré.

NARRADOR : — La Recepcionista amaga les revistes, tot just al moment que surt la Majordoma del casalot.

MAJORDOMA : — No cal que ho amaguis, Miquela.

RECEPCIONISTA : — Si no amago res!

MAJORDOMA : — Que després tens malsons, dona!

RECEPCIONISTA : — I tu què saps!

VENEDOR : — No la controlis tant, Rafaela, que ja és prou gran per fer el que vulgui, no?

RECEPCIONISTA : — Mira, jo si no llegeixo a la nit, no puc dormir.

NARRADOR : — La Recepcionista entra al balneari i la Majordoma la mira marxar. Després es mira el Venedor amb mala cara.

VENEDOR : — Per què em mires així? Si està molt bé, aquesta col·lecció; llegeix-ne una, dona!

MAJORDOMA : — Com tornis a portar aquesta porqueria de revistes, et tallo a trossets per fer el brou dels clients. Entesos?

VENEDOR : — Buf, noia, quin mal gust que tens, de veritat. No; ja les amago, ja les amago... mira, veus? Ja no hi són!

NARRADOR : — El Periodista surt del balneari tot just acabat de llevar.

MAJORDOMA : — Jo ja t'he avisat.

PERIODISTA : — Bon dia, què tal, Roberta?

MAJORDOMA : — Rafaela.

PERIODISTA : — Això, vull dir: Rafaela. M'agradaria saber la teva opinió per l'Eco Social.

MAJORDOMA : — Jo no sóc gaire social.

PERIODISTA : — No té importància. És veritat que al balneari hi ha fantasmes?

NARRADOR : — La Majordoma se'l queda mirant fixament. El Venedor es tapa els ulls amb la mà per no veure-ho. El Periodista somriu, incòmode.

PERIODISTA : — Sí o no?

MAJORDOMA : — En aquest balneari no hi ha hagut MAI cap fantasma. Ha quedat clar?

PERIODISTA : — Mmmm... en certa manera.

MAJORDOMA : — Doncs publica-ho.

NARRADOR : — La Majordoma entra al balneari. El Periodista i el Venedor es queden mirant com s'allunya.

PERIODISTA : — És dona de poques paraules, eh?

VENEDOR : — És la filla del fantasma.

PERIODISTA : — Com? Què dius?

VENEDOR : — Sí, els fantasmes són dues germanes que es van assassinar l'una l'altre...

PERIODISTA : — Quin horror! I per què ho van fer?

VENEDOR : — No se sap. És un misteri. Ella, la Rafaela és filla d'una de les germanes, i la Miquela és filla de l'altra. Són cosines; no sé si m'explico.

PERIODISTA : — I com es van matar?

VENEDOR : — Amb arma blanca i per l'esquena.

PERIODISTA : — Oh. Que poc ètic, no?

VENEDORA : — Poètic? Ho trobes poètic, tu?

(...)

Aquest text és un fragment. Si us interessa adquirir-lo sencer, sol·liciteu-lo a

adelaida.delaire@gmail.com